

- αφετέρου, ότι η εν λόγω ρήτρα έχει διατυπωθεί κατά τρόπο σαφή και κατανοητό, δηλαδή όχι μόνον ότι μπορεί να την κατανοήσει ο καταναλωτής από γραμματικής απόψεως, αλλά και ότι στη σύμβαση εκτίθεται με τρόπο διαφανή η συγκεκριμένη λειτουργία του μηχανισμού τον οποίο αφορά η οικεία ρήτρα, καθώς και η σχέση μεταξύ του μηχανισμού αυτού και εκείνου που προβλέπουν άλλες ρήτρες, έτσι ώστε ο καταναλωτής να μπορεί να εκτιμήσει, βάσει σαφών και κατανοητών κριτηρίων, τις ως προς αυτόν οικονομικές συνέπειες.

(¹) EE C 142 της 12.5.2014.

Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 23ης Απριλίου 2015 [αίτηση του Varhoven administrativen sad (Βουλγαρία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — GST — Sarviz AG Germania κατά Direktor na Direktsia «Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika» Plovdiv pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

(Υπόθεση C-111/14) (¹)

(Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας — Οδηγία 2006/112/EK — Αρχή της φορολογικής ουδετερότητας — Υπόχρεος του ΦΠΑ — ΦΠΑ που κακώς αποδόθηκε από τον λήπτη — Υπαγωγή του παρέχοντος υπηρεσίες στον ΦΠΑ — Άρνηση επιστροφής του ΦΠΑ στον παρέχοντα υπηρεσίες)

(2015/C 205/13)

Γλώσσα διαδικασίας: η βουλγαρική

Αιτούν δικαστήριο

Varhoven administrativen sad

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

GST — Sarviz AG Germania

κατά

Direktor na Direktsia «Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika» Plovdiv pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

Διατακτικό

- 1) Το άρθρο 193 της οδηγίας 2006/112/EK του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας, όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 2010/88/ΕΕ του Συμβουλίου, της 7ης Δεκεμβρίου 2010, έχει την έννοια ότι μόνον ο υποκείμενος στον φόρο ο οποίος παρέχει μια υπηρεσία είναι υπόχρεος του φόρου προστιθέμενης αξίας όταν η υπηρεσία αυτή έχει παρασχεθεί από μόνιμη εγκατάσταση εντός του κράτους μέλους στο οποίο οφείλεται ο φόρος αυτός.
- 2) Το άρθρο 194 της οδηγίας 2006/112, όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 2010/88, έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει στη φορολογική αρχή κράτους μέλους να θεωρήσει ως υπόχρεο του φόρου προστιθέμενης αξίας τον λήπτη υπηρεσίας που παρεσχέθη από μόνιμη εγκατάσταση του παρόχου, όταν τόσο ο πάροχος όσο και ο λήπτης των υπηρεσιών αυτών είναι εγκατεστημένοι στο έδαφος του ίδιου κράτους μέλους, έστω και αν ο ως άνω λήπτης έχει ήδη εξοφλήσει τον φόρο αυτό στηριζόμενος στην εσφαλμένη εικασία ότι ο πάροχος δεν διέθετε μόνιμη εγκατάσταση στο ως άνω κράτος.
- 3) Η αρχή της ουδετερότητας του φόρου προστιθέμενης αξίας έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική διάταξη που επιτρέπει στη φορολογική αρχή να αρνηθεί στον παρέχοντα υπηρεσίες την επιστροφή του φόρου αυτού τον οποίο εξόφλησε, ενώ στον λήπτη των υπηρεσιών αυτών, ο οποίος επίσης εξόφλησε τον εν λόγω φόρο για τις ίδιες υπηρεσίες, δεν έχει αναγνωριστεί δικαίωμα εκπώσεως του φόρου αυτού με το αιτιολογικό ότι δεν διέθετε το αντίστοιχο έγγραφο φορολογικής χρήσεως, δεδομένου ότι η εθνική νομοθεσία δεν επιτρέπει την τακτοποίηση των εγγράφων φορολογικής χρήσεως όταν υφίσταται οριστική πράξη διορθωτικής επιβολής φόρου.

(¹) EE C 142 της 12.5.2014, σ. 28.